

Arrest

nr. 165 274 van 5 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart in Skopje geboren te zijn, op 16 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 juni 2015 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nr. X.

1.2. Op 16 juni 2015 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde daar hij heden, 16/06/2015, op heterdaad betrapt werd voor een inbreuk op de sociale wetgeving. Betrokkene werd op heterdaad betrapt terwijl hij aan het werken was zonder arbeidskaart. PV zal worden opgesteld door de sociale inspectie.

Reden waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van TWEE jaar:

*Artikel 74/11, §1, tweede lid:
voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan*

*Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde daar hij heden, 16/06/2015, op heterdaad betrapt werd voor een inbreuk op de sociale wetgeving. Betrokkene werd op heterdaad betrapt terwijl hij aan het werken was zonder arbeidskaart. PV zal worden opgesteld door de sociale inspectie. Bovendien bestaat een risico op onderduiken, aangezien hij niet over een officieel adres in België beschikt. Zowel uit het dossier, als uit administratief verslag blijkt dat betrokkene geen enkele stappen heeft ondernomen om zich administratief in orde te stellen of tot het bekomen van een verblijfsvergunning. Redenen waarom hem een inreisverbod van TWEE jaar wordt opgelegd.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met nummer X.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. In de uiteenzetting van het middel maakt de verzoeker tevens gewag van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de hoorplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

*Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:
"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"*

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden

vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13 sexies dd. 16.6.2015) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 16.6.2015 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het

tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKER

1. REDEN VAN HET INREISVERBOD

De bestreden beslissing (bijlage 13 sexies) wordt naar aanleiding van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd. Voor de bijlage 13 werd geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toebedeeld.

Verzoeker zal hieronder kort uiteenzetten waarom er een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd afgeleverd:

Op datum van 16.6.2015 wordt er door de lokale politie van Dendermonde een identiteitscontrole gedaan.

Verzoeker was op dat ogenblik in het bezit van een geldige Italiaanse identiteitskaart van onbepaalde duur (lungo periodo –ce). (stuk 2)

Hij heeft zich dan ook met zijn Italiaanse identiteitskaart laten identificeren.

Tot grote verbazing van verzoeker hebben de politiediensten verzoeker aangehouden en meegenomen naar het politiekantoor om hem een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afleveren zonder uitvoeringstermijn.

Verwerende partij beweert dat verzoeker op het ogenblik van de identiteitscontrole aan het werk was en dat hij een bedrijvigheid als zelfstandige of ondergeschikt verband uitoefende zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Verzoeker ontkent ten stelligste dat hij werkte op het ogenblik van de identiteitscontrole. Verwerende partij meent hiervoor een PV te zullen opstellen wat erop wijst de bewering van de verwerende partij aangaande het zwartwerk zeker in vraag dient gesteld te worden.

Indien verzoeker zou willen werken in België dan zou hij zich probleemloos in België kunnen vestigen en de nodige machtiging daarvoor vragen.

Verwerende partij meent dat verzoeker op heterdaad betrapt werd op zwartwerk en dat hij bijgevolg een gevaar is voor de openbare zodat hem geen termijn kon worden toegestaan voor vrijwillig vertrek.

Zelfs indien verzoeker in het zwart zou werken, quod non, dan nog dient verwerende partij te motiveren waarom zwartwerk een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

De vaststelling van zwartwerk kan er niet toe leiden dat het gevaar voor openbare orde in hoofde van verzoeker afdoende gemotiveerd is.

De redenen voor de bijlage 13 hebben ertoe geleid dat voor het bevel om het grondgebied te verlaten geen uitvoeringstermijn werd voorzien waardoor verzoeker samen met de bijlage 13 de bestreden beslissing, zijnde een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar heeft gekregen. Het inreisverbod steunt immers op artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet omdat voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan.

Aangezien de bijlage 13 onder andere steunt op artikel 74/14 §3,3° van de Vreemdelingenwet dat ten onrechte werd genomen waardoor aan verzoeker geen termijn werd toebedeeld om vrijwillig te vertrekken, heeft ertoe geleid dat verwerende partij de bestreden beslissing kon nemen en haar beslissing op 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet kon steunen.

Aangezien om bovenvermelde redenen aangetoond werd dat onterecht geen vrijwillige termijn voor vertrek werd toegestaan, dient het inreisverbod vernietigd te worden.

Verweerder heeft onterecht een bijlage 13 sexies afgeleverd aan verzoeker.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 2 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van twee jaar 'omdat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou zijn. Zij is de menig toegedaan dat verzoeker in België zou gewerkt hebben en daardoor een gevaar voor de openbare orde zou zijn.

Hoe is het mogelijk dat hem een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd omdat hij, quod non, in het zwart zou gewerkt hebben. Welk gevaar loopt de openbare orde op in geval iemand in het zwart zou werken? Nergens in de bestreden beslissing wordt hierover duidelijkheid verschaft.

In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt dat er nog een PV zal opgesteld worden waardoor de bewering over zwartwerk dan ook nog in vraag dient gesteld te worden.

Wat het risico over onderduiken betreft omdat verzoeker geen officieel adres zou hebben in België kan verzoeker meedelen dat hij een Italiaans identiteitskaart heeft en dat hij zich nooit in de illegaliteit zou nestelen indien hij zich in België zou willen vestigen. Verwerende partij beseft blijkbaar niet dat verzoeker een langdurig ingezetene is van een EU lidstaat en dat hij, onder bepaalde voorwaarde, kan reizen en vestigen in de andere EU lidstaten. Verzoeker begrijpt nog steeds niet welke risico op onderduiken bestaat in hoofde van verzoeker.

Hij heeft een geldige inreisstempel omdat hij in de Schengenzone zonder een paspoort kan rondreizen.

Het inreisverbod steunt op artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Waarom direct gekozen werd voor een termijn van twee jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde omdat hij in het zwart zou gewerkt hebben en dat er een risico op onderduiken bestaat. Nergens uit de bestreden beslissing wordt vermeld onder welke omstandigheden hij zou betrapt zijn en waarom hij een gevaar zou betekenen voor de openbare orde en waarom er een risico bestaat op onderduiken in hoofde van verzoeker.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het , is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

*Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:
(...)*

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van twee jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van twee jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien verzoeker zich met zijn Italiaans verblijfstitel van onbepaalde duur in de komende jaren elders in Europa zou willen vestigen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 2 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Eerste en enige middel: schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel

Terwijl: de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004). De juridische grondslag en de feitelijke overwegingen opgenomen in de in casu bestreden beslissing laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen aan haar een inreisverbod voor de duur van 2 jaar (bijlage 13sexies) werd gegeven.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan ze is genomen. Zo werd verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet krachtens hetwelk de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum 3 jaar wanneer voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan.

De feitelijke overwegingen zijn eveneens terug te vinden in de bestreden beslissing:

“Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde daar hij heden, 16/06/2015, op heterdaad betrapt werd voor een inbreuk op de sociale wetgeving. Betrokkene werd op heterdaad betrapt terwijl hij aan het werken was zonder arbeidskaart. PV zal worden opgesteld door de sociale inspectie.

Reden waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde daar hij heden, 16/06/2015, op heterdaad betrapt werd voor een inbreuk op de sociale wetgeving. Betrokkene werd op heterdaad betrapt terwijl hij aan het werken was zonder arbeidskaart. PV zal worden opgesteld door de sociale inspectie. Bovendien bestaat een risico op onderduiken, aangezien hij niet over een officieel adres in België beschikt. Zowel uit het dossier, als uit administratief verslag blijkt dat betrokkene geen enkele stappen heeft ondernomen om zich administratief in orde te stellen of tot het bekomen van een verblijfsvergunning. Redenen waarom hem een inreisverbod van TWEE jaar wordt opgelegd."

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing werd genomen, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt immers niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden (R.v.V., nr. 5.921, 18.01.2008).

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

Uit de motieven van de beslissing is duidelijk af te lezen waarom er een inreisverbod werd opgelegd, evenals waarom er werd gekozen voor de termijn van twee jaar rekening houdende met de omstandigheden van het dossier.

Terwijl: het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. 7 december 2001, nr. 101.624). Zoals blijkt, is verwerende partij niet onredelijk tot haar besluit gekomen.

Een inreisverbod van maximum 3 jaar kon, overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, worden opgelegd wanneer voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem diezelfde dag werd betekend voorziet op basis van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet inderdaad geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten.

Indien er twijfel zou bestaan over het motief dat verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde (74/14, § 3, 3°), dan blijft er nog steeds een motief over op basis waarvan kon beslist worden om verzoeker geen termijn te geven om het grondgebied te verlaten, namelijk risico op onderduiken omdat hij geen officiële verblijfplaats heeft in België (74/14, § 3, 1°).

Daarenboven is er geen reden om te twifelen aan de vaststellingen van PZ Dendermonde die verzoekende partij op heterdaad betrapte tijdens zwartwerk. Ieder redelijk denkend mens kan trouwens niet betwisten dat zwartwerk een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Zoals hierboven reeds uiteengezet, houdt de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet in dat de motieven van de motieven dienen vermeld te worden.

Op 02.01.2013 oordeelde het Hof van Cassatie dat zwartwerk weldegelijk een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde: 'Le travail frauduleux peut constituer une menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société. La considération de l'Office des étrangers selon laquelle le travail presté par le défendeur sans permis constitue un danger pour l'ordre public et la sécurité nationale, circonstance permettant de l'éloigner sans délai, ne constitue ni un motif illégal ni un motif entaché d'une erreur manifeste d'appréciation ou de fait' (P.12.2019.F).

Verzoeker kan tot slot ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod die hem werd opgelegd geen rekening heeft gehouden met de feiten of de specifieke omstandigheden eigen aan zijn dossier en derhalve de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft miskend. Verweerder heeft namelijk duidelijk gesteld dat wordt

geopteerd voor een inreisverbod dat twee jaar geldt omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, omdat hij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde (zwartwerk) en omdat er een risico op onderduiken bestaat aangezien verzoeker niet over een officieel adres in België beschikt, geen stappen heeft ondernomen om zich administratief in orde te stellen of tot het bekomen van een verblijfsvergunning. Deze opsomming van feiten vormen de reden voor het opleggen van een inreisverbod van twee jaar.

Terwijl: het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoekende partij maakt in het licht van haar betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding, zodat zij dienvolgens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

Terwijl: een schending van het redelijkheidsbeginsel slechts kan worden vastgesteld "[...] wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen; dat met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, men voor een beslissing moet staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is; dat alzo wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, niet is het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel is dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is;" (R.v.St., nr. 82.301 van 20 september 1999). Er dient vastgesteld te worden dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissing schragen.

Terwijl: het betoog van verzoekende partij waarbij ze een vermeende schending van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert geen afbreuk doet aan voorafgaande vaststellingen. Nergens wordt uiteengezet in welk opzicht zij deze rechtsbeginselen geschonden acht.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). De verzoekende partij laat aldus na met concrete gegevens uiteen te zetten op welke wijze zij het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden acht door de bestreden beslissing.

Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond."

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert de verzoeker een theoretisch betoog over het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht doch laat hij na in zijn verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan nu hij een gevaar vormt voor de openbare orde aangezien hij op 16 juni 2015 *“op heterdaad betrapt (werd) terwijl hij aan het werken was zonder arbeidskaart”*. Ook wat betreft de duur van het inreisverbod wordt dit gegeven aangehaald en wordt verder gewezen op het gegeven dat er bovendien een risico op onderduiken bestaat nu de verzoeker *“niet over een officieel adres in België beschikt”* en dat noch uit het dossier, noch uit het administratief verslag blijkt dat hij *“stappen heeft ondernomen om zich administratief in orde te stellen of tot het bekomen van een verblijfsvergunning”*, als redenen waarom een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd. Gelet op het voorgaande kan de verzoeker niet worden gevolgd waar hij meent dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *“niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 2 jaar werd opgelegd”*, *“waarom hij een gevaar zou betekenen voor de openbare orde”* en *“waarom er een risico bestaat op onderduiken in hoofde van verzoeker”*. Aldus maakt de verzoeker niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”*.

Zoals hierboven werd aangehaald, wordt de verzoeker in toepassing van deze bepaling een inreisverbod van twee jaar opgelegd omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan nu hij een gevaar vormt voor de openbare orde aangezien hij op 16 juni 2015 *“op heterdaad betrapt (werd) terwijl hij aan het werken was zonder arbeidskaart”*. Daarenboven werd de verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn toegestaan omdat er *“een risico op onderduiken (bestaat), aangezien hij niet over een officieel adres in België beschikt”*. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de beslissing om voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn toe te staan, reden waarom de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, te schragen.

Wat betreft het risico op onderduiken laat de verzoeker gelden dat *“dat hij een Italiaans identiteitskaart heeft en dat hij zich nooit in de illegaliteit zou nestelen indien hij zich in België zou willen vestigen”*, dat hij *“een langdurig ingezetene is van een EU lidstaat en dat hij, onder bepaalde voorwaarde, kan reizen en vestigen in de andere EU lidstaten”*. De verzoeker betwist de vaststelling dat hij niet over een officieel adres in België beschikt evenwel niet. Door te wijzen op het enkele feit dat hij een Italiaanse

identiteitskaart heeft en een langdurig ingezetene van een Europese lidstaat is, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze het bestaan van een risico op onderduiken toch als realistisch heeft weerhouden. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vermag immers, nu werd vastgesteld dat de verzoeker op heterdaad werd betraptd terwijl hij werkte zonder de vereiste machtiging, aan te nemen dat de verzoeker zal pogen onder te duiken om zijn illegale tewerkstelling te kunnen verderzetten. De verzoeker ontkent weliswaar ten stelligste dat hij op het ogenblik van de identiteitscontrole werkte, stellende dat als hij in België zou willen werken, hij zich probleemloos in België zou kunnen vestigen en de nodige machtiging daarvoor aanvragen, doch hij beperkt zich hiermee tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, die steun vinden in het administratief verslag “zwartwerk” dat op 16 juni 2015 werd opgesteld door een inspecteur van de politiezone Dendermonde en dat zich in het administratief dossier bevindt, waaruit blijkt dat de verzoeker als chauffeur optrad voor twee krantenbezorgers die op het moment van de controle kranten rondbrachten en dat hij verklaarde dat hij *“zijn broer vandaag (zou) helpen met het bezorgen van kranten”*, feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

Nu de verzoeker er niet in geslaagd is om het motief inzake het risico op onderduiken te weerleggen, heeft de verzoeker, daargelaten de vraag of uit de vaststelling dat hij zwartwerk verrichtte al dan niet zomaar volgt dat hij *“een gevaar zou zijn voor de openbare orde”*, geen belang bij zijn kritiek op het eerste motief waarom hem geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hem onterecht geen termijn voor het vrijwillig vertrek is toegestaan en dat hem om die reden geen inreisverbod mocht worden opgelegd.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Te dezen wordt aan de verzoeker een inreisverbod van twee jaar opgelegd omdat hij *“op heterdaad betraptd (werd) terwijl hij aan het werken was zonder arbeidskaart”*, omdat er *“een risico op onderduiken (bestaat), aangezien hij niet over een officieel adres in België beschikt”* en omdat noch uit het dossier, noch uit het administratief verslag blijkt dat de verzoeker *“stappen heeft ondernomen om zich administratief in orde te stellen of tot het bekomen van een verblijfsvergunning.”* Gelet op het voorgaande kan de verzoeker niet worden gevolgd waar hij meent dat hem op *“quasi automatische wijze”* een inreisverbod voor een termijn van twee jaar werd opgelegd.

Waar de verzoeker meent dat uit de bestreden beslissing niet blijkt onder welke omstandigheden hij op zwartwerk werd betraptd, gaat hij voorbij aan de vaststelling dat het zwartwerken is gebeurd in zijn aanwezigheid, daar er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeld wordt dat dit *“op heterdaad”* is gebeurd.

Met zijn algemene uiteenzetting dat er geen onderzoek werd gevoerd naar zijn specifieke omstandigheden, zonder deze specifieke omstandigheden enigszins toe te lichten, toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens. Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel

geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot het opleggen van het bestreden inreisverbod van twee jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN